

פצצת ירח

1. הפרויקט של קרייצקופף

בן לכורה פחם, המהנדס פטר קרייצקופף, הגיע, לראשונה בחייו, לכירת ארצו. שריקת מכוניות דוהרות ורעם מסילות הברזל על פני הקרקע ריגשו אותו. העיר מאוכלסת לבטח רק במכונאים! אלא שאין רואים את המפעלים, – קרייצקופף ישב על ספסל בפארק במרכז העיר, והמפעלים ניצבו על ביצות בפרוורים, ליד שדות לניקוז מי-ביוב, מאחורי משטחי-המראה של קווי תעופה בינלאומיים. קרייצקופף היה צעיר וכיסיו היו ריקים; הוא הסתכסך עם הנהלת המכרות, שרצתה להרוויח מאויר דחוס ותו לא, פעל על דעת עצמו במכרה שלו, הועמד לדין, פוטר ובא לעיר הבירה.

הרכבת הגיעה מוקדם, אבל העיר המשונה כבר תססה מרוב פעילות: היא לא התעוררה אף פעם, משום שמעולם לא שכבה לישון. חייה היו תנועה בתאוצה קבועה. לא היה שום קשר בין העיר לטבע: נווה-מדבר של בטון ומתכת, נעול בתוך עצמו, מבודד וערירי במצולות העולם.

תיאטרון מפואר מאבן מט כהה משך את מבטו של קרייצקופף. התיאטרון היה גדול כל כך, שיכול היה לשמש מנחת לספינות אויר.

צרה ריסקה את לבו של פטר קרייצקופף: אַרְנָה, אשתו הצעירה, שבעבר אהבה אותו, נשארה בקרְבוּמוֹרְט¹, עיר הפחם, ממנה הגיע. פטר הזהיר אותה: "לא כדאי להיפרד, ארנה. קיינו יחד שבע שנים. מעכשיו זה רק יהיה יותר קל. אני אסע למרכז ואתחיל בבניית 'פצצת ירח'. יתנו לי כסף, סביר להניח שייתנו."

אבל הבטחות נמאסו על ארנה. נמאסו עליה ערפל המכרות המפוחם, החיים החד-גוניים בקרבומורט, הפרצופים הלא-משתנים של הצוות הטכני, במיוחד פרצופיהם של שני חבריו של פטר, בעלי התמחות צרה, שדימו עצמם לאושיות הידע האנושי. השכיחה ביותר בשיחות שארנה שמעה, הסתכמה במילים של

1 העיר קרבומורט, וכמוה מקומות נוספים בהמשך הסיפור, הם פרי דמיונו של הסופר.

מֶרֶץ, העמית לעבודה: "אנו חיים כדי לדעת." "ומה שאתם לא יודעים," ענתה לו ארנה, "זה שבני אדם חיים ממש לא בשביל לדעת..."

פטר הבין גם את ארנה וגם את חבריו, אבל אף אחד מהם לא טרח להבין אותו.

ארנה, בתו האריסטוקרטית של תעשיין פחם, שרכשה את השכלתה בסורבון, תיעבה את חבריו של פטר – אנשי עמל, חשמלאים וממציאים, שישבו בחדר-האורחים שלה עם בעלה, וניהלו ויכוחים תפלים עד השעות הקטנות של הלילה.

קרייצקופף הכיר בכך שיש לו רק מעט מן המשותף עם ארנה. הוא חצי-אוטודידקט, מהנרס מלידה. ואילו היא מומחית ל"פרחי תרבות" אופנתיים, שהיו מחוץ להישג ידו.

ארנה עזבה לטובת אנשים מסוגה.

קרייצקופף התגעגע ולא ידע מה לעשות עם עצמו בין המוני האנשים.

אנשים שנראו תמיד עסוקים, פרסומות ניאון, ריח של גזים תעשייתיים ושאגות פרועות של מכוניות הגדילו פי עשרה את המועקה של קרייצקופף. הוא נזכר בשנות החיים שחלפו, מלאות עבודה, אמון בכני-אדם, יצירתיות הנדסית ומסירות לאשתו האהובה. כל אלו נכחדו בידי יצרים עמומים: בני אדם רימו ובגדו, איש לא נזקק למיומנותו, אשתו סלדה ממנו והתאהבה באחר, אמנותו דירדרה אותו לבדידות ועוני.

"הייתכן שאין מוצא? מוות? לא, עדיף שהבלתי-מושג ימחץ אותי כאשר

אנסה לכבוש את כל הנראה והנסתר!"

קרייצקופף קם, ניגב עצמו בממחטה מלוכלכת והלך לוועדת המדע והטכנולוגיה של הרפובליקה. הוא לא האמין שתצמח תועלת משולחנות משרד ירוקים, הכיר את הלעג שארבו במגירות-לשכה ואת הבורות החירשת של האקדמאים. ואולם, לא היתה לו ברירה.

יושב-ראש הוועדה, מהנדס-נורד, קיבל את פניו. קרייצקופף הציג את

הצעתו והדגים אותה באיורים ושרטוטים.

הצעתו היתה "פצצת ירח" – אמצעי תחבורה בעל יכולת תנועה בחומר ובֶרֶיק, באטמוספירה ומחוצה לה. מחברים כדור מתכתי, הנושא מטען חיוני, ללוח מעגלי, בצורת דיסקוס. הלוח מתחבר במרכז הציר שלו לאדמה. הכדור

מוצב על שוליו; הלוח יכול לקבל כל זווית ביחס לקרקע, מאופקית עד אנכית – תלוי לאן משגרים את ה"פצצה": תחנה על פני כדור הארץ או על כוכב אחר. מאיצים את הלוח סביב צירו עד שמהירות הסיבוב מגיעה לזו הדרושה ל"פצצה", על מנת שתגיע ליעדה. ואז, כשמספר הסיבובים לדקה עומד על הערך הרצוי, וזווית הטייתו של הלוח ביחס לקרקע מותאמת למסלול הבליסטי, מתנתקת ה"פצצה" ועפה בקו משיק ללוח. החישוב נסמך על נוסחת הכוח הצנטריפוגלי ומקדמי החיכוך בתוֹך² שה"פצצה" עוברת דרכו. מכשירים ב"פצצה" עצמה מבטיחים את נחיתתה הרכה על כדור הארץ, או על כל כוכב אחר: המכשירים חשים בהתקרבותה של קרקע מוצקה וכתוצאה מכך נסגר מעגל חשמלי ונשרפת כמות מסוימת של חומר נפץ בכיוון המעוף של ה"פצצה", כך שההדף בולם אותה והנפילה הופכת לנחיתה איטית. המראת ה"פצצה" גם היא בטוחה וקצובה, כיוון שמהירותו של הלוח המעגלי מתפתחת מאפס. קרייצקופף הציע לשגר את הקליע הראשון במסלול שיעקוף את הירח, בסמוך לפניו, ויחזור לכדור־הארץ. בתוך ה"פצצה" יוצבו מיתקנים שירשמו באופן אוטומטי, במרחב הקוסמי הסמוך לירח, את הטמפרטורה, את כוח המשיכה, את הרכב הגזים בסביבה ואת הספקטרום האלקטרו־מגנטי. מצלמות קולנוע יתעדו באמצעות מיקרוסקופים מיוחדים את כל מה שיחלוף על פני ה"פצצה". מובן שבתכנון אותם מכשירים יש להתחשב במהירות ה"פצצה". לקרייצקופף היה מניע סודי: העולם מאוכלס בצפיפות – חייו החד־פעמיים של האדם חולפים בדחק ובלחץ. עורקי האדמה מתרוקנים מחומרים מזינים. קרייצקופף קיווה לגלות על הפלנטות השכנות מחצבים חדשים ובתוליים, שיזינו את החיים על האדמה, למשוך מאותם מקורות שרוולים אל כדור־הארץ ולמוסס בעזרתם את הרשע, הכובד והצפיפות שבחיי האדם. עושרם של המעמקים האינסופיים יעמוד לרשות האדם, ואנשים יעזרו זה לזה, במקום להילחם. "צפוי לנו יכול עשיר", הירחר היושב־ראש בקול, אחרי ששמע את קרייצקופף. "התעשייה מסודרת, יש צמיחה בבנייה... אפשר לבקש מימון. מה האומדן שלך? 600 אלף? מצוין. חייבים להעלות את הנושא במליאת הוועדה, לקבל את אישורה ורק אחר כך להציג את הרעיון לממשל. מליאת הוועדה אמורה להתכנס... היום יום שלישי? ביום שישי. אני, אישית, תומך בהצעה. עד כמה שאני מבין אין טעויות בחישוב. אתה פנוי ביום שישי?"

2 תוֹך (medium), מרחב שדרכו מתפשטים גלים. במקרה של גלים מכאניים התוֹך הוא חומר: מוצק, נוזל או גז. קרני אור ורדיו (גלים אלקטרו־מגנטיים) יכולים להתפשט גם בריק.

"אני עומד לשירותכם, ענה קרייצקופף.
"מצוין. להתראות ביום שישי. שמור על הבריאות."
"להתראות."

קרייצקופף עזב. הוא לא ציפה לקבל יחס אוהד. אבל מה עושים עד יום שישי, שלושה ימים, והיכן משיגים אוכל?
העיר התגרתה בו בלא הרף בעיסוקיה וענייניה הרבים. קיץ לוחט בצהרי היום. קרייצקופף קנה עיתון זול. קרא את המודעות. "דרוש מהנדס... לנסיעה... לנסיעה..." שום דבר מועיל. הנה: "דרוש מתכנן גנראטורים..." קרייצקופף לא התמצא דיו בתחום. עוד: "דרוש נהג, עבודה זמנית, לבחינה דינאמית של מנועים בפיתוח..."
זה התאים: לקרייצקופף היו שתי מכוניות (מתנות מאשתו בשנת הנישואים הראשונה), הוא אהב לנהוג והיה טוב בזה.
קרייצקופף התקבל והבטיחו לו שכר, שהיה, להפתעתו, גבוה יותר מזה שקיבל במכרות. הזמינו אותו למוסך ביום רביעי בבוקר.
הוא העביר את הערב והלילה בישיבה באותו מקום בפארק. מחשבות על העבר עיננו אותו.

2. טרגדיה על הכביש

בבוקר ניגש קרייצקופף למוסך בפאתי העיר, מקום עבודתו החדש. המוסך היה פתוח אבל מנהלו טרם הגיע. הבוקר בער. קרייצקופף עישן ונאבק ברצון לישון.
לבסוף הגיע המנהל וקרייצקופף קיבל מכונית: היא נראתה כמו דגם של "היספאנו-סואיזה", עם תשעים כוחות-סוס, אבל היה בה משהו שונה: קוטר גלגלים מוגדל ורדיאטור חצי-עגול. המנוע נחתם בפלומבות. מכשירי המעקב הוכנסו לארגז נפרד, שגם הוא נחתם בפלומבה.
קרייצקופף יצא לדרך. המכונית התקדמה ברכות ובכוח מטורף, אף-על-פי שהמנוע עדיין לא התחמם. מטען דומם החליף את משקלם של נוסעים חיים. המטלה של קרייצקופף היתה להגיע ל-300 קילומטרים על מדי-המרחק ולשוב עד הצהריים.
כביש שומם נפרש מולו. קרייצקופף עבר להילוך רביעי, סחט את דוושת הגז והמהירות קפצה, כאילו מישהו הטיל את המכונית כאבן. המונה הראה 104 קילומטרים. המנוע התחמם וכוחו התגבר. 118 קילומטרים. בוקר שקט

ורוח דוהרת. הטבע נמתח על כל המרחב סביבו. ארובות־משרפה פלטו עשן במרחקים.

רגוע, שוכח את מועקות לבו, צבר קרייצקופף מהירות. 143 קילומטרים. הכביש ריק מאדם, העבר מת ובעתיד – רוח, דרך והחץ העולה על שנתות מד המהירות.

לפתע הגיחה פרה. קרייצקופף סובב את ההגה בלי לבלום. הכביש הצר התעקל, המכונית החליקה. קרייצקופף כיבה את הקונוס³ והבחין בראשו המתולתל של ילד, מטר אחד לפני המכונית...

הוא סובב את ההגה בחדות שמאלה ומשך את בלם היד עד הקצה. המכונית רעדה, כיוון הנתיב התהפך, אבל הפנס הימני פגע בילד ופיצח את ראשו בנקודות התפר של הגולגולת.

דם סמיך הציף את חולצתו, עיניו של הילד לא נזוקו, כוסו בחלקן בריסיו הארוכים, שפתי הארגמן התפוחות דמו לסרט קישוט שנקשר ולא ייפתח לעולם.

הסבל שיתק את קרייצקופף וקרע את גופו. הוא הזדעק, קפץ מהמכונית ונצמד אל גופת הילדון, מתייסר ונאבק באפילת הייאוש שהשתלטה עליו. שתיקה השתררה סביבו, המנוע נכבה והעיר המרוחקת השמיעה רעש רקע אחר. קרייצקופף קם, אסף את הילד אל ידיו והניח אותו במכונית. על כובע המצחייה של הילד נכתבה המלה "אוקיאנוס". הדם נקרש והשטף פסק. הוא היה בערך בן חמש.

קרייצקופף הניע את הרכב ונסע באיטיות, תר בעיניו אחר האם, עקף בורות, כדי לא לטלטל את גופת הילדון. לא היה שם אף אחד. קרייצקופף נתן גז, עזב את כובע המצחייה, הקפיץ באחת את החץ על מד המהירות, ודמעות, מעורבות באבק, שטפו את פניו בזרזיפים בוציים. הוא התייפת, נשען בחזהו על ההגה. גופת הילדון נפלה מהמושב לתחתית ורעידתה דמתה לעווית כאב.

קרייצקופף פנה לדרך צדדית ועצר את המכונית. סמוך לאנדרטה, שסימנה את גבול המחוז, היה בור. הוא ירד עם הגופה מן המכונית והניח אותה בקבר המוכן. פני הילדון נמלאו קמטים. עיניו הפקוחות־למחצה הסתובבו בארובות והלבינו. קרייצקופף הוציא מים מן הרדיאטור ורחץ אותו, לאחר מכן נשק בעדינות לשפתיו התמימות ודמעות חמות שוב שטפו את פניו.

3 רכיב פיקטיבי, ככל הנראה, פרי המצאתו של פלטנוב, הקשור להורדת הילוך או האטת מהירותה של המכונית.

"אני לא אשכח אותך לעולם, יקר שלי, חמים שלי," לחש קרייצקופף. מדורת הצער בערה וצרבה מבפנים. הוא גזר קווצת שיער בהיר ולקח אותה אליו עם כובע ה"אוקיינוס". אחר כך כיסה את הקבר בכלי חפירה שמצא במכוננית. אחרי הכיסוי התעורר בו געגוע עז לילדון והוא ביקש להוציא אותו בחזרה.

"אני אכפר עליך, יקר שלי," לחש ופסע אל המכוננית. "למי אכפת מארנה? אהבתי נשארתי כאן לנצח!"

קרייצקופף חקק בזיכרונו את מקום הקבר ונסע. הוא נסע לאט והצמיד אל ההגה את כובע האוקיינוס ואת קווצת השיער הרקיקה והבהירה. כאשר חזר למוסך, ביקש קרייצקופף מקדמה והלך העירה. הוא קנה את מהדורת הערב של העיתון, כדי לגלות את שם הילד, ומצא אותו: "ההורים מתחננים... יצא מביתו בשש בבוקר... קוראים לו ג'וגה... בן ארבע-וחצי, שיער בלונדיני, מסביר פנים, כובע מצחייה שכתוב עליו 'אוקיאנוס'... חוות הסלק של רומפ... לפנות למנהל פם..."

"גוגה פם," לחש קרייצקופף. "מה אני צריך לעשות? אם אפשר לאמו שבנה נדרס, הרי תמות!"

יום שישי הגיע. קרייצקופף הציג את הפרויקט שלו לפני הוועדה הראשית למדע וטכנולוגיה והצליח להביא לאישורו. מתוך ייאוש, התווכח ונלחם, והילד המת עלה בזיכרונו.

הפרויקט נחתם בוועדה והועבר לממשלה. תשובת הממשלה תגיע לאחר תקופה בת חודש לפחות.

קרייצקופף בחן מכוניות כמו קודם ושרף את הערכים הפנויים בקולנוע ובשיטוטים חסרי תכלית ברחובות התוססים.

יום אחד קיבל מכתב מארנה, שמצאה בדרך כלשהי את כתובתו: "פטר, התחתנתי עם המהנדס נִימֵט. בעלי ואני נוסעים לבריסל עד ראש השנה. הייתי רוצה לפגוש אותך, כידיד. העבר לא נמחק בקלות. אנחנו נשהה בבירה מה-20 עד ה-25 לאוגוסט. נתגורר ב'מֵאיוֹן'. שמעתי שאינך מאושר במיוחד ושאתה עובד כנהג. אם תרשה לי, אוכל לבקש מבעלי להסיר את המכשולים המפריעים לקריירה שלך. אתה הרי אדם מוכשר במידה יוצאת מן הכלל, זאת אני יודעת. כתוב לי לקרבמורט. ארנה."

קרייצקופף לא השיב לה, כמובן.

שבועות חלפו. בעבודתו החדשה חשבו עליו טובות, ופעם אחת השתתף במירוץ רשמי ואף זכה בפרס שני.

לבסוף קראה לו הוועדה. הגיעה תשובה מהממשלה: הכסף יוקצב בהתאם לאומדן, בשתי מנות, אחת לשנה. יש אישור להתחיל בעבודות, כל תוצאות המחקר שייאספו בזמן המעוף ועל הירח תהיינה בבעלות המדינה.

3. אסון באתר הבנייה

לבו של קרייצקופף צהל. הוא ביקר בקבר הילדון וראה כי התלולית כוסתה במלוח והשדה ננטש. לכו התכסה בשכבת שכחה שומנית. הוא בכה ועקר שיבולים יבשים בדרך. חסר חברים וקרובים, שלח מברק לבריסל: "ארנה, הפצה תשוגר בעוד שנתיים. התחלתי לבנות."

ארנה השיבה: "שמחה, לוחצת את ירך בחוזקה." ככל חייו לא היתה לקרייצקופף הצלחה כמו זו. הוא התקשה להסתיר את התלהבותו, בחדרו פיזם שירים מבולבלים בקולו המשונה ושתה עם הנהגים במסבאות.

הבנייה החלה. באתר, שנפרש תחת שמיים פתוחים, הניחו באדמה יסודות למנוע חשמלי בעוצמה של 120 אלף כוחות סוס, עם מנגנון תמסורת ומיסב תומך – בסיסו של לוח השיגור. בריבזמן בנו שלוחת מתח גבוה מאחד הנתיבים הראשיים והציבו שם שנאי.

קרייצקופף עבד כמטורף מרוב אנרגיה, שביעבעה בו כמו בתוך קטר. יכול היה לבנות את מערכת השיגור, שתיתן ל"פצה" את כוחו החיוני של המעוף, בשישה חודשים, אבל המימון נמתח על פני שנתיים.

ייצור הקליע עצמו בחברת ההנדסה המכאנית מונטה-מונד, צפוי היה להסתיים בעוד חמישה חודשים.

אבל המזל הרע דרך על עקביו של קרייצקופף: בעת הפיצוצים שנערכו במחפורת המיסב נהרגו ארבעים פועלים. ועדה שמונתה בעקבות האירוע טענה כי חמישה מהם, מטובי המומחים בארצם, נספו מפגיעת זרם חשמלי. ואולם, באתר העבודה לא התגלו זרמים במתח שסיכן חיים, כפי שהוכיחה בחינה טכנית מדוקדקת. ועם זאת, ארבעים גופות עטופות בד גס הועמסו על חמש משאיות והועברו למשפחות.

העבודות הופסקו. קרייצקופף שתק ולא עשה מאומה לחידוש הבנייה. ליבו חווה הרס פיסי של ממש. בלי כוונה גרם למותם של הפועלים. הוא ניסה את

השיטה שלו עוד כשהיה במכרות, אם כי בהעדר עובדים, והצליח להפוך סלעים לאפר דקיק.

גלים אלקטרו-מגנטיים נשלחו לתוך חומר, אותו ביקשו להפוך ממחצב לאבק. אורך הגל הותאם לתדירות תנודתו של האלקטרון באטום החומר. הגלים המלאכותיים הניעו את האלקטרונים והגבירו את האנרגיה שלהם. האטום נקרע והפך בחלקו לגז לא מזוהה וחסר ריח, ובחלקו לאבק מרחף.

הגלים האלקטרו-מגנטיים לא הזיקו, באופן תיאורטי, לגוף האדם, וקרייצקופף, בלי ליידע איש, הפעיל את המכשיר שלו במחפורת. הוא זרע מוות בקרב בני אנוש.

מוזר שהחוקר לא ניחש כי הפושע הוא קרייצקופף: ליבו המיוסר השתקף בפניו ובעיניו.

הבנייה התחדשה אבל התקדמה לאט. קרייצקופף לא האיץ בעובדים. והנה צץ מכשול חדש, שלקרייצקופף לא היה שום קשר אליו. מעילות חמורות התגלו בתקציב, הקופאי וראש-מחלקת המימון נעלמו. קרייצקופף הואשם ברשלנות ניהולית, ובעקבות הלשנה שפלה, גם בשיתוף פעולה עם הגנבים.

הוא לא הגן על עצמו. העבודות הופסקו. הממשלה מינתה ועדת חירום טכנולוגית לבחינה-מחדש של הפרויקט כולו. קרייצקופף נשפט ונידון למאסר שנה בתא מבודד.

4. הממציא בכלא

בתא המאסר חזר קרייצקופף להכרתו. שבועות ארוכים שכב על מיטתו וחשב בעצרת הקיץ דעכה, העלים נשרו, ארנה בכריסל, גוגה פם בקבר, ארבעים הפועלים – גם הם אפר. ובעתיד תקווה מתה – טיסה לירח.

קרייצקופף חלה במחלת קיבה. העבירו אותו לבית החולים של הכלא. הסתיו פסע חרש על עלי השלכת.

בעודו מחלים טייל קרייצקופף במסדרון הקומה השלישית של בית-החולים. בקצה המסדרון היה חלון פתוח, פארק שקט, זימרת ציפורים שטרם עזבו. קרייצקופף ניגש לחלון והביט זמן רב בדעיכתו של אויר הדמדומים ובגסיסת הצמחייה, ואז, בבת אחת, בלי תנופה, נזרק מן החלון. מצחיית האסירים נפלה מראשו, החלוק כיסה אותו ואת השומר, עליו נפל. קרייצקופף ננעץ בכשרו הרך בהפתעה, כמעט נחנק מגמיעת דמו-שלו, שפרץ מריאותיו הסדוקות, אבל הוא הבין כי חייו ניצלו. השומר מת. אגנו נשבר והוא התקפל כך שרגליו נגעו בראשו.

שוב הועמד קרייצקופף לדין על ניסיון בריחה ורצח השומר. עונשו, שכלל את העבירה הקודמת, הסתכם בשמונה שנים. הוא לא הצליח להוכיח כי לא חיפש את מרחבי החופש אלא את צפיפות הקבר.

הזמן הפך לעכור ואינסופי: ימים נדמו לשנים, שבועות זחלו כמו דורות. גורלו של קרייצקופף נגזר. הוא פיתח את המיומנות לא לחשוב, לא להרגיש, לא לספור זמן, לא לקוות, כמעט לא לחיות. החיים הפכו לקלים יותר בגרם אחד. איגוד המהנדסים בארצו פנה לממשלה בבקשה לשחררו המוקדם, על מנת שימשיך בבניית "פצצת ירח". הממשלה בחרה להמתין למסקנותיה של אותה ועדה, אשר בחנה מחדש את הפרויקט.

שלג ירד. קרייצקופף נתן למוחו להירקב, נפח את נשמתו בהדרגה והפך לפרא. הוועדה המיוחדת סיימה את עבודתה: החישובים נכונים, אם הקליע לא ייתקל במטאורים בדרכו, הוא מסוגל להקיף את הירח ולחזור, אם כי מגוון האירועים האקראיים בדרכו בחלל הוא מעבר לכל תחזית. הוועדה המיוחדת העזה להציג את קרייצקופף כאדם כעל כישרון הנדסי יוצא מגדר הרגיל ובעל ידע אדיר.

הממשלה הסכימה לשחרר את קרייצקופף תחת השגחתו של איגוד המהנדסים. האזרחים היו מרוצים מהחלטת הממשל. הכל חשבו שקרייצקופף הוא מעין שילוב של גאונות נדירה ויצור אנטי-חברתי מבעית, רוצח וארחי פרחי, אבל בכל זאת ראוי לתת לו לסיים את "פצצת ירח". סקרנות, ולא חמלה, הניעה את דעת הקהל.

קרייצקופף שוחרר. נדרש לו זמן רב כדי להסתגל ולהיזכר במה שקודם לכן היה שגרתו למדי.

העבודות התחדשו. קרייצקופף עסק בתחום טכני צר של תכנון הנדסי. המהנדס הראשי היה אדם אחר – נימט, מהנדס חשמל, בעלה השני של ארנה. הממשלה ואיגוד המהנדסים סברו כי הוא אדם אמין, ונימט בנה לעצמו קריירה על חשבון המיזם הסנסציוני של קרייצקופף.

לקרייצקופף לא היתה יכולת ולא היה לו טאקט כדי להבין את המתרחש. הוא נותר אדיש לשינויים. מחקר הירח היה הדבר היחיד שעניין אותו והוא עבד בקצב קבוע, בשקדנות ובאוטומטיות. עייפות התפתחה בגופו ואת כל שעותיו הפנויות העביר בשינה. אחרי המאסר, הפכה אצלו בדידות לתשוקה. עמיתיו הכבידו עליו והוא מיעט לבקר בעיר. נימט נהג בו בנימוס אך נשאר מנוכר ומעורפל.

ארנה לא ביקרה באתר אף פעם. היא ונימט התגוררו בעיר.

5. בירת המטלורגיה

לכסוף היה הקליע מוכן. במשך תקופה ארוכה לא הצליחו להציב את לוח השיגור המסתובב בזווית הנכונה. מוכרחים להתקין את הלוח בזווית מסוימת על פני האדמה ויש להגיע לאותה זווית בדיוק מרבי, מפני שהיא קובעת את מסלול טיסתה של ה"פצצה".

באביב נפסקו העבודות לחמישה חודשים. הכסף נגמר וצריך היה להמתין לשנת התקציב החדשה ולמנת האשראי הבאה.

ארנה ונימט נסעו לחו"ל, לקיסינגן. קרייצקופף קיבל חופשה בתשלום למשך כל התקופה עד חידוש העבודות. הוא נסע לסטואַסְפֶט⁴, לבקר במפעליה המפורסמים לעיבוד מתכות בחשמל. הוא התעניין בניסויים שנערכו באותם מפעלים להפקת עפרות ברזל ממעמקי האדמה שלמרגלות הרי אַלְדֶגֶן.

מנהלת התעשייה צירפה מכתב המלצה למהנדס הראשי באלדגן וקרייצקופף יצא לדרך. המרחק היה 4,000 קילומטרים. קרייצקופף נסע ברכבת. הקטר בראש הרכבת לא הונע בקיטור אלא באמצעות טורבינת גז, ומילא את מקומו של קטר הדיזל קצר החיים.

למעשה היה זה מנוע גז על גלגלים. מנגנון ההילוכים בתחתית היה כמו זה של קטר רגיל, אלא שבצילינדרים עבד אויר דחוס במקום אדים. העברת האנרגיה מהמנוע לגלגלים התבצעה באמצעות מערכת פניאומטית. קטר הגז היה אמצעי התחבורה הזול מכולם. הוא עבד על גז שהופק מפחם אבן, עצים, פבול, תבן, סלע, פחם חום או כל פסולת בוערת שניתן להפיק ממנה גז ביעילות.

הקטר משך אחריו שני קרונות-מצברים, שהכילו גז דחוס והזינו את המנוע. מפעלים קטנים, שהפיקו גז מחומרי הסקה נפוצים בסביבתם, ניצבו במרווחים של 300 עד 400 קילומטרים. הקטר נטען בגז במפעלים, כמו שקודם הצטייד במים למנוע הקיטור ממיכלים ומשאבות בתחנות.

מנוע הגז היה זול פי ארבעה ממנוע הקיטור.

אמצעי התחבורה החדש ריתק את קרייצקופף, והוא עקב מחלונו בהתפעלות אחר החיוניות והעוצמה שבהן שבו התגבר קטר הגזים על עליות תלולות מבלי למעט ממהירותו.

חלפה שנה מאז הגיע לבירה. בא קיץ חדש. השדות הפתוחים געשו מחום. מלאכת האיכרים ניהלה מאבק עיקש על לחות העשב, שובע לערים הגדולות, וגם על הטיסה לירח.

4 סטואספט ואלדגן, מקומות פיקטיביים.

שערו של קרייצקופף הלבין במידה ניכרת, הוא הזדקן ואיבד את סקרנותו הילדותית למה שנחשב בעיניו כחסר תועלת. הוא חש בהתקרבות הקץ, לא נותרו שנים רבות עד שהחיים יחלפו על פניו כאירוע חד-פעמי.

קרייצקופף רצה בידיד, בשיחה שקטה מלב אל לב ובחום אנושי פשוט, שירמוז בדרכו המגושמת על קרבה וחמלה שבני אדם מסוגלים לחוש זה כלפי זה. אבל הוא חי בחלום אפלולי, העריצו אותו ופחדו ממנו. התייחסו אליו כאל חריג בגלל גאונותו ופשעיו, בעוד קרייצקופף היה אדם פשוט. מגדלי שן וחלומות בהקיץ היו זרים לו ושנואים עליו. הוא אהב לפעול מתוך תשוקה בוערת ולא להשקיף מגבוה.

ביממה השנייה למסע, נכנסה הרכבת לארץ עליות ושיפועים תלולים. אלה היו מרגלות רכס ההרים של אלדגן, שצמח ממעקיו של ים טרופי ונעלם במצולותיו הקפואים של האוקיינוס הארקטי.

תחנת סטואַספֿט וקילומטר ממנה בירת המטלורגיה: מרכז תעשיית המתכות, אקדמיית המחצבים, מינהלת המפעלים לעיבוד מתכות בחשמל ומיתקן הידרו-אלקטרי בעוצמה של מיליון קילוואט.

קרייצקופף נסע מיד לאתר שבו הופקו עפרות המתכת. מנהלי העבודה קיבלו את פניו בלבביות ובפתיחות. הם ראו בו מומחה סוג א' מתחום טכני שונה משלהם, לא יותר.

הכל ידעו כי הוצאת עפרות מתכת מעומק 300 מטרים אינה משתלמת מבחינה כלכלית, וכאן ביקשו להוכיח את ההיפך באמצעות ניסוי מעשי. המערכת ההידראולית הזינה, בזרמים של מאות אלפי כוחות סוס, אלקטרומגנטים שקוטביהם כוונו לאזורים בהם שכנו העפרות מתחת לקרקע.

גושי עפרה ענקיים נמשכו לקוטב האלקטרו-מגנט, פרצו את מעטפת הקרקע ביבבות וברעם, שדמה לרעידת אדמה, ונחתו על משטחים מוארים באור שמש. בעת פריצתו של הרובד האחרון בקרקע נפסק באופן אוטומטי הזרם באלקטרו-מגנט והכלי הוסט הצידה. פריצתם של רגבי הענק לוותה ברוח חמה. הם להטו מהחיק בסלעים בהם נתקלו בדרכם החוצה ולאחר שעלו לגובה של כמאה מטרים, נפלו אל רחם האדמה, מתחפרים מעט בתוכה.

פְּנֵי ממונעת אספה את הגושים בזרוע הנפה, אשר בקצה מלקחיים נסגרים כגיגית, טבלה אותם באגם כדי שיצטננו והניחה אותם על סרט נע. הסרט הנע העביר את המחצב לכורים.

אף-על-פי שנדרש כוח רב, על מנת לקרוע את המחצב מתוך המעמקים, הכוח פעל למשך רגעים מועטים שאחריהם נטענו האלקטרו-מגנטים בזרם

חשמלי שהופק מאנרגיית המים הנופלים. מסיבה זו העפרה העמוקה לא עלתה יותר מזו שהופקה בשיטות המקובלות, מהשכבות העליונות של הקרקע. היה משהו מפלצתי ולא טבעי באופן בו המתכת פרצה מתוך האדמה, חורקת ומתענה בדרכה החוצה.

בערב סעד קרייצקופף בביתו של מנהל הכרייה המגנטית, המהנדס סקורב⁵, אדם רגוע ובא-בימים, אחד ממתכנני אלקטרו-מגנט החפירה רב העוצמה. סקורב היה בעל מזג שקט וכושר עבודה חייתי. הוא היה אדם בודד. לפני עשרים שנה, ביום אביבי, כשהנהר בהרים עלה על גדותיו, טבעה משפחתו, אשה ושתי בנות. סקורב נקם בנהר. הוא בנה עליו מיתקני בקרה ולא השאיר לו שום סיכוי להצפות נוספות. כך חי לבדו, אם לא מביאים בחשבון את אלפי החשמלאים, המסגרים, מתקני המכונות והפועלים, כולם חבריו של סקורב. קרייצקופף לן אצל סקורב וחזר לבירה.

שוב התעטש הקטר ורטנו הגלגלים. הקיץ השופע שט בהילת השמש הנצחית.

6. טיסת "פצצת ירח"

כאשר חזר הביתה, לאתר הבנייה השומם, לא ידע קרייצקופף כמה להעסיק את עצמו. ארבעה חודשים נותרו עד חידוש העבודות. בלא כוונה החל לקרוא. קנה ספר באוהל סמוך לחומה העתיקה, בא הביתה, הדליק אור, פתח את הספר, שם היה כתוב:

אָנִי שָׁאֵר בְּשָׂר לְדָשָׂא, לְחַיִּוֹת,
וְגַם לְכוֹכְבֵּי הַדּוֹעֵכִים.
אֲמוֹנָתִי אֶצְלָךְ בְּנִשְׁמֹת,
וְגַם בְּתוֹךְ שָׁמַיִם חֲשׂוֹכִים...

אחר כך באו מילים משעממות, ולאחר מכן שוב:

אֵינְנִי חֶכֶם, אָנִי רַק מְאֹהָב,
וְאֵינִן לִי תְקוּוֹת, רַק תְּפִלָּה שְׁבִלָּב.
אָדָם שֶׁמְחַלּוֹ לוֹ עַל כָּל חַטָּאוֹ,
מִבִּין רַק מְעַט, אֵךְ בְּכָל זֹאת אוֹהָב.

5 שמו של המהנדס מזכיר את המלה скорбь, שפירושה אבל וצער.

קסמו של רעיון מטושטש, רעיון שהתערב ברגש חם, מלא עצב, אחז בגופו של קרייצקופף. הוא קרא וקרא עד שהחדר נמלא באורם הצהוב של השחר והחשמל. בצהריים קנה יותר מתריסר ספרים נוספים, רק משום ששמותיהם סיקרנו אותו מסע אל תוך גז מצחין מאת בּוֹרְכָרָה, נתיבי התכלת מאת ווגולוב, שעת הזנית מאת שוטה, המהפכה האנתרופומורפית מאת זאגה־זאגֶר, להבת הסהר מאת פֶּרְנֶטָה, אנטיסקוסוס של ברקמן, האם ההיסטוריה היתה ותהיה תמיד ומה היא באמת?, ספר פילוסופיה מאת גוֹרְגוֹנֶד, וכמה אחרים⁶.

עולם הספרים הדהים את קרייצקופף. מעולם לא היה לו זמן לקרוא. הוא רחץ ושטף את מוחו, שהיה צפוף מסבל, עמל חד-גוני ומועקה אטומה. הוא ראה אנשים שלא הכיר – אפלים, חמים, תזזיתיים, גועשים מתשוקה והתלהבות, נספים במרחבי מחשבותיהם, נוחלים ניצחונות בשטחים שגודלם מטר רבוע בתוך גומחת אבן בחומה, אנשים שחיפשו את ארץ הקודש ומצאו מדבר, שהשתרכו בחולות ומצאו מעיינות, שעברו לארצותיהם של קנאים אכזריים, שהמירו חמימות ביתית ברוח של מסע לילי...

אנשים אלו חלפו לפני קרייצקופף לא כהמון מלוכד, אלא כמו עוברי אורח בודדים, עניים ומסכנים, כמו נוודים, ההולכים בעיניים קשורות. קרייצקופף גילה להפתעתו שהספרות אינה מכירה באושר, והאושר עצמו, כשהוא מופיע, רק מנבא צרה קרבה ורעידת אדמה נפשית.

בארצו של קרייצקופף כבר אספו את היכול. תבן נשרף בכבשני המנועים שכתשו חיטה. עזים לעסו עלים שנשרו מן העצים. נחשים זללו פירות יער, והציפורים על העצים רעדו מפניהם. ילדים רבים באו לעולם בזכות היכול. הופיעו סופרים מצוינים. נבנו מפעלי טקסטיל ומלאי משביע של פירות וירקות הוכן לתקופת החורף.

נפתחה שנת תקציב חדשה. הנהלתו של פרויקט הטיסה לירח קיבלה את המחצית השנייה של עלויות הייצור בהתאם לאומדן.

קרייצקופף, נימט ו־500 פועלים נוספים חזרו לעבוד. שבועות על שבועות של עבודה שוחקת, עמל שדרש דיוק בלתי רגיל. כל פיתול בספיראלה של כל בורג השפיע על הסיכויים לכבוש את הירח. "פצצת ירח" היתה מוכנה זמן רב. הכנתו של לוח השיגור הושלמה. הסתיימה התקנתם של המנוע החשמלי, מנגנון התמסורת, ושאר המונים והחלקים

6 כל הספרים הללו הם בדיה של פלטונוב. "אנטיסקוסוס" הוא בדיה שגם קיבלה חיים משלה בסיפור נפרד המובא כאן.

המכאניים בלוח. כל מה שנשאר היה לאבזר את ה"פצצה" במכשירי מדידה ומעקב.

העניינים נעו מהר. מינהלת אתר הבנייה פוזרה והוחלפה בידי משרד המדע וחקר הירח. אסטרו־פיסיקאי נודע, האקדמאי לְסִיֹרֶן, עמד בראשו, ונימט שימש כסגנו בתחום הטכני. קרייצקופף נשאר, כמו קודם, על תקן מהנדס.

המשרד קבע את מועד השיגור ללילה שבין ה-19 ל-20 במרץ, לזמן החצות הסולארי. מיקום הירח בשעה זו – אידיאלי, בדיוק "על פְּוֹנֵת" המשגר. בחצות שלפני ה-20 למרץ, יתנתק הקליע באופן אוטומטי מהלוח המסתובב, "פצצת ירח" תעוף לכיוון הלבנה שלנו, ולאחר 81 שעות תשוב לכדור הארץ ותנחת בקרבת העיר קוֹרו־קוֹרוֹטְנָה.⁷

בתחילה, כשפירסמו הכתבים הצמאים לסנסציות פרטים מופרכים על הטיסה, שלחו נימט ולסיוֹרן החרוצים תיקונים לכל אמצעי הדפוס והתקשורת, אבל במהרה ויתרו: החליטו שהעיתונים לא נועדו לעדכוניים ומידע מדויק, הם מין הרגל אנושי, סוג של חומר עישון למוח העיף.

כל המיומי נאספו באתר השיגור של "פצצת ירח". הממשלה ניסתה להימנע מבזבוזים מיותרים והסתפקה בבנייתה של זירה ענקית, דמויית קרקס, סביב מוקד השיגור.

קרייצקופף שקל את המצב. ה-10 למרץ הסתיים, יום השיגור קרב. שיגור אדם לירח יתאפשר אם יכניסו לתוך ה"פצצה" מכשירים המייצרים חמצן וצורכים פחמן דו־חמצני. והרי זו טיסה קצרה, בסך הכל 81 שעות. הגיש קרייצקופף פנייה רשמית למשרד המדע וחקר הירח, בנוגע לרצונו לטוס לירח בבטן הקליע, שם פירט בהרחבה את כל היתרונות הקיימים בהוספת אדם חי ל"פצצה".

המשרד העביר את בקשתו לממשל, ושם סירבו בתוקף. קרייצקופף כתב פנייה נוספת: "הממשלה לא רכשה ממני את הפטנט על המצאת "פצצת ירח". אני, קרייצקופף, היחיד שמתמצא בכל פרטי התכנון על בוריים. איני מסכים שהמצאתי הבלעדית תצא לפועל, ולמעשה, בלי עזרתי אף אחד לא יוכל להפעילה כראוי. כמו כן, אני, קרייצקופף, דוחה מראש כל תמורה כספית שתציעו, ומחליף אותה בזכות לטוס ב'פצצה'."

7 עוד המצאה של פלטנוב.

על פי חוקי הפטנטים בארצו, הצדק היה לצדו של קרייצקופף. הוא הכניס את הממשלה למבוי סתום. הם נכנעו והרשו לו לטוס בתוך ה"פצצה".
הציבור נדהם מהדיעה על טיסתו של קרייצקופף בתוך "פצצת ירח". אחר כך קבעו: מחווה של מתאבד המנסה להרשים.

ב-19 למרץ, בשמונה בערב, התיישב קרייצקופף ב"פצצה". הכנסתו ל"פצצה" ואיטומו של הקליע מבחוץ נעשו במפעלים, ומיד לאחר מכן הועברה ה"פצצה" וחברה ללוח השיגור. כך הצליח קרייצקופף להסיט באופן חלקי את תשומת הלב הציבורית מעצמו. בשעה עשר היה הקרקס מלא עד שורתיו האחרונות.

תאורה עשירה, מוסיקה, מכירת מיצים, קוואס וגלידה, מוניות בשערים – שלל תופעות נפוצות הנלוות לאירועים נדירים.

שלוש דקות לפני מועד החצות הסולארי החלו לסובב את לוח השיגור. המנוע החשמלי שאג, חמישה מאווררי ענק דחסו לתוך לועו הרועם והלוהט עננים של אויר קר, והמנוע פלט אויר יבש, מחוספס ובווער כמו עלעול מדבר. משאבות צנטריפוגאליות ציננו בסילוני קרח את השמן במכשירים, אך עשן רעיל וצורב הקיף את לוח השיגור ואת המבנה כולו. המיסבים התחממו מעבר לצפוי, השמן בער בתוך הקרח.

מהירות הסיבוב של הלוח היתה כה גדולה, עד שרעמו השתווה לירי תותחים והתפרצות הר געש, אף-על-פי שהצבתו והתקנתו נעשו באופן מושלם.

עשן היתמר משולי הלוח, הוא עלה באש מהחיכוך באויר. אימה הקפיאה את דמו של נימט. התקלה הכי קטנה של הרכיב הכי זניח תגרור אחריה אסון שלא נראה כמותו. סביב הלוח ישבו מאות אלפי צופים... המונה הראה כי הלוח הגיע למהירות הדרושה, 946 אלף סיבובים לדקה. נותרה חצי שנייה עד לניתוק הקליע מהלוח. השעון האסטרונומי יסגור מעגל חשמלי בהגיעו לחצות הלילה הסולארי ויעביר זרם למנגנון המותקן על הלוח. המנגנון ינתק את ה"פצצה" מן הלוח, וה"פצצה" תעוף בקו ישר במהירות שצברה במשך הסחרור.

נימט קיבע את מד המהירות במקומו: המהירות הנומינלית הושגה. באותו רגע נדלקו באתר השיגור זרקורים שעוצמתם כאור השמש, סימן לכך שה"פצצה" התנתקה. איש לא ראה את השיגור. מהירותו התחילית של הקליע היתה גדולה במידה בלתי-מושגת, והשבר, שגאונו של האדם יצר בטבע, לא נקלט מיד בחושים.

הלוח המשיך להסתובב באינרציה אחרי שנימט ניתק את השרוול המוביל.

רק כעבור ארבע שעות, בהן הופעל ברציפות הכוח המקסימאלי שהופק מלפיתת החנק של בלמים מגנטיים, הצליחו לעצור בעדו. קרוב ל-15,000 צופים התחרשו. 10,000 נוספים סבלו מהתמוטטות עצבים. אף אחד לא ציפה לראות בדמותה של יצירה הנדסית איתן טבע פרוע, אלים ורועש, כאילו העולם הגיע לקצו.

7. בשורות מהמרחב הבין-כוכבי

קרייצקופף אמור היה לשלוח עדכונים אחת לשעה (בערך, אסור היה לו לשאת עימו שעון). משדר רדיו מיוחד הותקן על "פצצת ירח", שבעזרתו ניתן היה לחשב את מקומה של ה"פצצה" בחלל. לסיון היה זה אשר העביר את כל המידע שהתקבל מקרייצקופף למשרד חקר הירח, והוא אישית ביצע עשה את החישובים בנוגע למיקום ה"פצצה" ואף ערך את כל רישומי המעקב הנחוצים. עיתונאים עשו כסף על מהדורות מיוחדות והפכו אותו לבירה. ואולם, אחד העיתונאים פירסם כתבה על קרייצקופף, תחת הכותרת "בחפוש אחר מקום קבורה", ובה ניבאו את סופם המר של ה"פצצה" ושל נוסעה, עוד ביום הראשון לאחר השיגור. הנה הודעותיו של קרייצקופף, על-פי הסדר בו התקבלו מן המרחב הבין-כוכבי:

1. אין מה לבשר. המכשירים מראים שמיים שחורים כפחם. אור הכוכבים בלתי רגיל. הורגש חיכוך עדין של הקליע במשהו, המכשירים אינם יודעים במה. אני מרגיש חופשי, קורא בספר שלקחתי במקרה, חצר הגביר מאת אנדריו נוביקוב⁸. חיבור מעניין.
2. המון להבות כחולות עברו סמוך ל"פצצת הירח". מקורן לא ידוע. הטמפרטורה לא השתנתה.
3. הטיסה נמשכת. איני מרגיש, כצפוי, בתנועת הקליע. כל המכשירים, המתקנים והמונים פועלים כשורה. שולח דרישת שלום לסקורב מאלדגן.
4. הירח נופל על ה'פצצה' שלי. כדור קטן של אש חלף במקביל לקליע ובכיוון טיסתו. "פצצת הירח" עקפה אותו.
5. זעזועי פתע פוקדים את ה'פצצה' בדרכה. כוחות משונים מפתלים את

8 לשם שינוי, מדובר בסופר אמיתי, בן זמנו של פלטונוב.

מסלולה, זורקים אותה למהמורות וגורמים להתלהטות להתלהטות עזה, אף שבסביבה אמור להיות רק אָתֶר.

6. הזעזועים גוברים. אני חש בתזוזה. המכשירים מצלצלים בגלל הרעידות. נוף היקום מזכיר את תמונותיו של האמן המנוח מזמן, צ'יאורליאונִיס⁹, כוכבים זועקים באוקיאנוס קוסמי.

7. הטלטלות נמשכות. הכוכבים משמיעים רעמים של ממש בהיחפזם בנתיביהם. תנועתם, כמובן, מעוררת תנודות אלקטרו־מגנטיות, והמקלט האוניברסאלי שלי הופך את הגלים לשירים. מיסרו לכל, שאני קרוב למעיינות שירת האדמה. כמה אנשים על כדור הארץ הצליחו לנחש את קיומן של סימפוניות כוכביות וכתבו שירים בהתרגשות. הודיעו ששירת הכוכבים קיימת באמת. והדגישו, זו סימפוניה, לא קאקופוניה. הביאו לשמיים, בתוך קליעים בין־כוכביים, בני אדם רבים ככל האפשר. הכל פה כל כך מפחיד, מטריד ועם זאת מובן. המציאו מקלטים לפעמוני הכוכבים הללו.

8. הטיסה רגועה, אין טלטלות. קרניים סגולות, הזולגות כמו לחלוחית, תפסו מחצית מן המרחב. אינני יודע מה זה.

9. גיליתי סביבי אוקיאנוס אלקטרו־מגנטי.

10. איבדתי תקווה לחזור לכדור־הארץ. אני משייט בתוך שחר כחול. המכשירים מראים כי המתח בסביבה עומד על 800 אלף וולט.

11. הירח מתקרב. המתח שני מיליון וולט. אפלה.

12. תהומות חשמל. המכשירים יצאו משליטה. התרחשויות פנטסטיות. השמש צועקת, כוכבי שביט זעירים צווחים בדרכם. אין רואים או שומעים דבר דרך קבוצות הנציצים¹⁰ באטמוספירה.

13. ענני מטאורים. לפי הברק – זו מתכת, וכך גם לפי השפעתם האלקטרו־מגנטית. נרות או פנסים דולקים על מטאורים גדולים, דולקים באור מרצד. וכאן לא הבחנתי בשום ריצוד.

14. באזור בו אני נמצא לגלים האלקטרו־מגנטיים יש יכולת לעורר מחשבות פרועות, מבוקרות שאינן ניתנות לריסון או לבקרה. איני יכול להתמודד עם המלמול הזה. המוח שלי כבר אינו בשליטתי, אף שאני מתנגד עד כדי כך שזיעתי הופכת סמיכה. איני מצליח לחשוב מה שאני רוצה ואיך שאני רוצה, אני חושב כל הזמן על דברים זרים לי, נזכר באירועים, עננים קרועים, שמש

9 (1875-1911 Mikalojus Konstantinas Čiurlionis), צייר ומלחין יליד ליטא.

10 קבוצות מינרלים המצויות בד"כ בקליפתם של כוכבי לכת (Mica).

מתנפצת, – נזכר במה שלא קרה לי מעולם כאילו היה ממשי ונכון. אני חושב על שני סובייקטים מוגדרים, הממתינים לי על תלולית קשה, עליה שני עמודים רקובים, ועליהם חלב קפוא. אני צמא כל הזמן ואני רוצה לחסוך בשימורים. אני אוכל סרדין ורוצה לבלוע כריש. אנסה להביס את ההזיות האלה, הנולדות מן החשמל וננעצות במוחי כמו כינים בגופו של אדם ישן.

15. כרגע חזרתי מרכס הרים תלול. ראיתי בו עולם של מומיות שוכב בעשב לא מטופח... (אותות שלא פוענחו. – הערתו של האקדמאי לסירוף.) הכל ברור: המרחק מן הירח מאה קילומטרים. השפעתו על המוח מהרידה, אני לא חושב בכוחות עצמי, אלא בהשראת הירח. תתעלמו מהמסר המשוגע הקודם. כולי גוף שכוב וחיוור. הירח מאכיל אותי ללא הפסקה באינטלקט לווה ומלובן. נדמה לי שה'פצצה' מסוגלת לחשוב וגם שהרדיו ממלמל דברי טעם משל עצמו.

16. הירח חולף לידי במרחק של כארבעים קילומטרים: מְדַבֵּר, מינרלים מתים ואפלה בגון פלטינה. אני שט באיטיות, לא יותר מ-50 קמ"ש על פי אומדן המרחקים.

17. מאות קדחים על פני הירח. מתוך הקדחים משתחרר גז דליל, ירוק או תכלת... חזרתי לשלוט בעצמי והסתגלתי.

18. כמה מהקדחים פולטים טבעות גז מסולסלות: האם זו תופעה טבעית או עדות לתבונה?... כנראה יצור תבוני: הירח כולו הוא מוח אחד גדול ומפלצתי.

19. איני מצליח לגלות את הסיבות לפליטת הגז: נראה לי שאפתח את דלת הפצצה ואצא, כך יהיה קל יותר. אני מתעוור בחשכת הקליע, נמאס לי לבהות ביקום הפעור מולי רק דרך עיניות המכשירים.

20. אני שט בתוך ענני הגז הנפלט מהירח. אלפי שנים עברו מאז שהתנתקתי מכדור הארץ. האם אתם חיים, האנשים, אשר להם אני שולח את מילותי, האם אתם שומעים אותי?... (מרגע המראתו של קרייצקופף חלפו 19 שעות. – הערתו של האקדמאי לסירוף.)

21. הירח תחתי. ה'פצצה' שלי נוחתת. קדחי הירח מפיצים גז. איני שומע יותר את מהלך הכוכבים.

22. הגידו מיד, הגידו לכולם: בני האדם טועים טעות חמורה! העולם אינו תואם למה שהם יודעים. האם אתם רואים את האסון על שביל החלב, או שאינכם רואים? מפל כחול מרשרש לרוחבו. אלה אינם עננים ולא צבירי כוכבים...

23. ה'פצצה' נוחתת. אני פותח את הדלת כדי להתיר את גורלי. היו שלום.

1926

מרוסית אלון מרקוס